

คำวินิจฉัยของ นายอภัย จันทนจุลกะ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘๗/๒๕๔๗

วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๗

เรื่อง ศาลจังหวัดราชบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท แบลกออก สกรีน โปรดักส์ จำกัด กับพวก) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่าพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุป ได้ความว่าศาลจังหวัดราชบุรีส่งสำเนา คำฟ้องคดีหมายเลขคำที่ ๒๕๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๕ สำเนาให้การจำเลยกับพวก รวม ๔ ราย ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๕ พร้อมทั้งสำเนาคำร้องของจำเลย ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ และสำเนารายงานกระบวนการพิจารณาของศาลจังหวัดราชบุรี ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ สรุปได้ดังนี้

๑. บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงินเป็นโจทก์ยื่นฟ้องบริษัท แบลกออก สกรีน โปรดักส์ จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ นายมานพ ทักษิณะมณี เป็นจำเลยที่ ๒ นายไพโรจน์ ทักษิณะมณี เป็นจำเลยที่ ๓ และ นายชัยวัฒน์ เชิญจิ่ง เป็นจำเลยที่ ๔ ต่อศาลจังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ในความผิดฐาน ผิดสัญญากู้เงิน ขาดเช็ค ตัวสัญญาใช้เงิน บังคับจำนองและค้ำประกัน ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษา และบังคับให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๕๔,๑๕๓,๓๕๒.๓๕ บาท พร้อมด้วย ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๒๔,๕๕๓,๑๐๕.๑๖ บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

๒. บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน (โจทก์) เป็นนิติบุคคลซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มีวัตถุประสงค์หลักในการประกอบธุรกิจรับซื้อ หรือรับโอนสินทรัพย์ทุกประเภทของบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนที่ถูกกระังับการดำเนินกิจการตาม คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รวมตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นเพื่อบริหารและ จำหน่ายจ่ายโอนต่อไปและประกอบธุรกิจรับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพที่มีการค้างชำระ ดอกเบี้ยตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปของสถาบันการเงินอื่นที่กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาาระบบสถาบันการเงิน

ต่อมาวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๓๕ จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนจำนองสิ่งปลูกสร้าง เพื่อเพิ่มหลักทรัพย์ แต่ไม่เพิ่มวงเงิน ทั้งนี้ จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ตกลงกับบริษัทฯ ว่า หากบริษัทฯ ขายทอดตลาด ทรัพย์จำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ยอมใช้เงินส่วนที่ขาดจนครบ นอกจากนั้น จำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๔ ยังเข้ามาเป็นผู้ค้ำประกันและร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ต่อบริษัทฯ โดยรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑

นับแต่วันที่ได้ทำสัญญากู้เงิน สัญญาขายลดเช็ค และออกตั๋วสัญญาใช้เงิน และรับเงินไปจาก บริษัทฯ แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ชำระดอกเบี้ยและเงินต้นคืนบางส่วนแต่ไม่ตรงตามกำหนดระยะเวลา ในสัญญา เมื่อครบกำหนดชำระหนี้ดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ก็มีได้ชำระหนี้ให้เสร็จสิ้นไป

๓. ต่อมาวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง อาศัยอำนาจตาม กฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ ได้มีคำสั่งให้ บริษัทเงินทุน คาร์เนย์ทรัสต์ จำกัด ระงับการดำเนินกิจการ และให้องค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) นำทรัพย์สินของบริษัทฯ ออกขายแล้วดำเนินการชำระบัญชีของบริษัทฯ ตามพระราชกำหนด การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ หลังจากนั้น วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ โจทก์ได้รับโอนทรัพย์สินของบริษัทฯ มาเป็นของโจทก์โดยถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้โจทก์ได้รับมาซึ่งสิทธิเรียกร้องของบริษัทฯ ที่มีต่อจำเลยทั้งสี่ โดยถือว่าจำเลยทั้งสี่รู้ถึงการโอนสิทธิ เรียกร้องโดยไม่จำเป็นต้องบอกกล่าว ตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการ ปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐

หลังจากได้รับโอนทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว โจทก์ได้ติดตามทวงถามไปยังจำเลยทั้งสี่หลายครั้ง แต่จำเลยทั้งสี่เพิกเฉย เมื่อครบกำหนดให้ชำระหนี้ตามหนังสือทวงถามแล้ว จำเลยทั้งสี่ก็มีได้ชำระหนี้ ให้เสร็จสิ้นไป

๔. จำเลยทั้งสี่ยื่นคำให้การต่อศาลจังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๕ ปฏิเสธฟ้อง ของโจทก์และต่อสู้ว่า เนื่องจากในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตทาง เศรษฐกิจอย่างร้ายแรง ทำให้ไม่มีการชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕ เป็นเหตุให้จำเลยไม่ได้ตกเป็นผู้ผิดนัด และหลุดพ้นจากการชำระหนี้ มีความชอบธรรมที่จะได้รับการรับรองและคุ้มครองสิทธิตามรัฐธรรมนูญและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนั้นจำเลยยังโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

๕. จำเลยทั้งสี่ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๒ คำร้อง คือ คำร้องที่หนึ่ง ได้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๔ มีผลทำให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพ หรือสิทธิเรียกร้องในคดีที่รัฐหรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบ ของหุ้นทั้งหมด ต้องโอนเข้า บสท. ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ส่วนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพอื่นๆ ที่รัฐหรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ ไม่ได้ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบ จะโอนเข้า บสท. ได้ต้องมีคุณสมบัติตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ หนี้ด้อยคุณภาพที่อยู่ในกลุ่มบริษัทเงินทุน ๕๖ แห่ง ที่ถูกปิดกิจการ รัฐหรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูฯ ถือหุ้นอยู่เกินร้อยละห้าสิบ ของหุ้นทั้งหมดก็อยู่ในบังคับของมาตรา ๓๐ ตลอดไป แต่หนี้ด้อยคุณภาพที่มีสถานะภาพเช่นเดียวกับหนี้ด้อยคุณภาพที่ถูกโอนสิทธิเรียกร้องไปยังกองทุนต่างชาติ ในราคา ร้อยละ ๒๐ ของต้นเงิน ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงินฯ มีผลทำให้ลูกหนี้ เสียสิทธิเข้า บสท. เป็นการเลือกปฏิบัติ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมีผลทำให้บทบัญญัติ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ซึ่งเป็นบทบัญญัติ ว่าด้วยการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐาน และรับรองสิทธิส่วนบุคคลให้มีความเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย ไม่สามารถบังคับใช้ได้

ดังนั้น มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็น บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ออกหรือยกเว้นรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิบุคคลตาม กฎหมาย และขัดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลได้รับเท่าเทียมกันในทางกฎหมายจะเลือกปฏิบัติมิได้ตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ดังนั้น มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และ มาตรา ๔๘ อันเป็นหลักมนุษยธรรม และเป็นหลักสากลที่รองรับสิทธิบุคคล ต้องด้วยบทบัญญัติ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ไม่มีผลบังคับใช้ได้

คำร้องที่สอง ได้แย้งว่า หนี้ในคดีนี้ก่อขึ้นครั้งแรกก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และภายหลังก่อนนี้ ขึ้นแล้ว ได้มีพฤติการณ์อันเป็นเหตุสุดวิสัย ส่งผลกระทบต่อจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้กลายเป็นบุคคลสุดวิสัย ที่จะชำระหนี้ได้ ทำให้จำเลยได้รับความคุ้มครองสิทธิไม่ตกเป็นผู้ผิดนัดและให้พักหนี้ชั่วคราว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕

และมีสิทธิที่จะได้รับการพักหนี้ชั่วคราวจนกว่าวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจหรือเหตุการณ์อันเป็นเหตุสุดวิสัย
จบสิ้นหรือจนกว่าค่าเงินบาทกลับมาอยู่ที่เดิม (จำนวน ๒๕ บาท ต่อ ๑ เหรียญสหรัฐ) ประกอบกับ
ได้รับสิทธิที่จะถือว่าจำเลยมิได้ผิดนัดชำระหนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๕
สิทธิที่จะได้รับการพักหนี้ชั่วคราว โดยถือว่าหลุดพ้นการชำระหนี้ชั่วคราว ตามมาตรา ๒๑๕ ซึ่งเป็น
สิทธิขั้นพื้นฐานอันชอบธรรมที่มีได้ละเมิดสิทธิของโจทก์ เพราะมีบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ได้รับรองไว้อย่างชัดเจน

ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องจำเลยให้ชำระหนี้ในคดีนี้ จึงเป็นการฟ้อง การพิจารณา การพิพากษา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ซึ่งเป็นการใช้สิทธิที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗
ถึงมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และตกเป็นโมฆะตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ จึงขอให้
ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และ
มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลจังหวัดราชบุรีพิเคราะห์คำร้องและคำให้การของจำเลยแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่คู่ความ
โต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ต้องด้วยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔ จึงส่งคำร้องของจำเลยทั้งสี่ไปยังสำนักงานศาลยุติธรรม และสำนักงานศาลยุติธรรมได้
ส่งคำร้องดังกล่าวมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่าพระราชกำหนด
บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐
หรือไม่ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

กรณีตามคำร้องมีประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยดังนี้

๑. พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อกฎหมาย

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๓ บัญญัติว่า “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๕๕ บัญญัติว่า “เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่งหรือบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้”

๓. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๕๕ บัญญัติว่า “ด้วยอำนาจแห่งมูลหนี้ เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิจะเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้อันหนึ่งการชำระหนี้ด้วยคเว้นการอันใดอันหนึ่งก็ย่อมมิได้”

มาตรา ๒๐๔ บัญญัติว่า “ถ้าหนี้ถึงกำหนดชำระแล้วและภายหลังแต่นั้นเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้อยังไม่ชำระหนี้ไซ้ ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดเพราะเขาเตือนแล้ว

ถ้าได้กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน และลูกหนี้มิได้ชำระหนี้ตามกำหนดไซ้รู้ท่านว่าลูกหนี้ตกเป็นผู้ผิดนัดโดยมิพักต้องเตือนเลย วิธีเดียวกันนี้ท่านให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าก่อนการชำระหนี้ ซึ่งได้กำหนดเวลาลงไว้อาจคำนวณนับได้โดยปฏิทินนับแต่วันที่ได้บอกกล่าว”

๔. พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔

มาตรา ๓๑ บัญญัติว่า “บสท. จะรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์อื่น นอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ก็ได้ แต่ต้องเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ที่มีอยู่ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้

(๒) เป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคลและมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะมิบุคคลธรรมดาเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้ำประกันด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๓) มูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามบัญชีของทุกสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ รวมกันสำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และ

(๔) สินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่ง ให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ ใช้บังคับ

ในการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดให้รับโอนเฉพาะ สินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) และ (๔) ซึ่งเปลี่ยนไปเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) ในวันหรือก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับก็ได้”

เมื่อพิจารณาจากคำร้องและเอกสารต่าง ๆ ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ และพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พุทธศักราช ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ แล้ว เห็นว่ามีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า

ในประเด็นที่หนึ่ง จากการที่ศาลจังหวัดราชบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย คือบริษัท แบงกอก สกรีน โปรดักส์ จำกัด กับพวกรวม ๔ ราย ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เนื่องจาก มาตรา ๓๑ เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองบุคคลอย่างเท่าเทียมกัน ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคลหรือสถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม

ดังนั้นในประเด็นนี้จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

สำหรับประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ ซึ่งเป็นบททั่วไปว่าด้วยเรื่องอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้บุคคลมีความเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล สถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ฯลฯ จะกระทำมิได้

ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ เป็นเรื่องที่มีเมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมาย หรือบุคคลต้องการใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ เป็นเรื่องอำนาจแห่งมูลหนี้ที่เจ้าหนี้และลูกหนี้ได้ก่อนนิติสัมพันธ์ต่อกัน เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ รวมทั้งการชำระหนี้ด้วยตนเองอันใดอันหนึ่งก็ย่อมมีได้ และมาตรา ๒๐๔ เป็นเรื่องที่มีเมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ และหลังจากนั้นเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้ก็ยังไม่ชำระหนี้ ลูกหนี้จึงเป็นผู้ผิดนัดเพราะเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนแล้ว ซึ่งบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวข้างต้นเป็นกฎหมายที่ใช้กับบุคคลโดยทั่วไปอย่างเสมอกัน

การที่จำเลยโต้แย้งว่า เนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจเป็นเหตุให้จำเลยพ้นวิสัยที่จะชำระหนี้ได้และการที่โจทก์ฟ้องจำเลยโดยอาศัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ เป็นการขัดหรือแย้งต่อ

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ นั้น เห็นว่า การที่โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้ เป็นการฟ้องในมูลหนี้ที่โจทก์และจำเลยได้ก่อนนิติสัมพันธ์ต่อกัน คือ สัญญากู้เงินและขายลดเช็ค เมื่อจำเลยมิได้ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ โจทก์จึงมาใช้สิทธิทางศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ เพื่อบังคับให้จำเลยชำระหนี้ตามมูลหนี้ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ใช้สิทธิทางศาลตามกฎหมายที่จำเลยและโจทก์ก่อนนิติสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งเป็นการใช้สิทธิตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปที่น่าคดีขึ้นสู่ศาลประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ก็ใช้บังคับกับบุคคลทั่วไปไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคมแต่อย่างใด เนื่องจากการฟ้องของโจทก์มิได้ทำให้จำเลยเสียหายหรือละเมิดสิทธิของจำเลย จำเลยยังสามารถใช้สิทธิของตนต่อสู้คดีตามปกติแห่งกฎหมายได้ จึงไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และการที่จำเลยโต้แย้งในเรื่องภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจเป็นเหตุให้จำเลยพ้นวิสัยที่จะชำระหนี้ได้นั้น ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นเรื่องที่ศาลยุติธรรมต้องเป็นผู้พิจารณาพิพากษา จึงไม่เป็นประเด็นที่เกี่ยวกับการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐

นายอภิรักษ์ จันทนกุลกะ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ